

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΚΛΑΥΣΤΟΥ
ΜΠΗΛΙΩΣ ΦΡ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΔΑΜΙΑΝΟΥ

[26 Ἀπριλίου — 3 Ἰουνίου 1891]

ΤΑ μάτια δὲν στεγνώσανε ἀπὸ τὸ δάκρυ ἀκόμα·
εἶνε τὰ στήθη ὀλόμαυρα καὶ ὀλόπικρα τὸ στόμα,
γιατὶ δὲν ἔστειλε γραφὴ νὰ ἴδουνε πῶς περνᾷ
ἢ ταξειδεύτρα ἢ ζηλευτὴ ποῦ ἔμισεψε καὶ πάει.

Δῶρα πικρά, δῶρα γλυκὰ, δῶρα κλαῦμοῦ σωριάζουν,
κ' εἰς κάθε λούλουδο τῆς νειᾶς, πικρὰ πικρὰ σταλάζουν
τὰ μάτια ποῦ τὴ χάσανε· κ' εἶν' ὄλα τ' ἄνθη γράμμα,
κάθε τους φύλλο καὶ γραφὴ, κάθε γραφὴ καὶ κλάμμα.

Σηκόνονται, κ' ὡς παίρνουνε τὰ δῶρα ἓνα ἓνα,
τοὺς λέει τὸ σπῖτι τ' ὀρφανό: Κ' ἓνα φιλιὶ ἀπὸ μένα!
Κι' ὡς νὰ πηγαίνουνε νεκρὸ λυπητερὰ κινουνε
κ' ἐκεῖ ποῦ ἀράζουν οἱ σταυροὶ τὰ δῶρα κουβαλοῦνε.—

Πές μας, λαχτάρας πέρασμα καὶ τοῦ κλαῦμοῦ λιμάνι,
ἢ χαϊδεμμένη Μπήλιω μας τί γίνεται, τί κάνει;
Σὲ ποιὰ περιβόλια τριγυρνᾷ; ποιὰ μέρη ταξειδεύει;
Τᾶχα νὰ ζῆς;... μὴν πέθανε;... Ἐμᾶς δὲν μᾶς γυρεύει;

Πές μας, λιμάνι, νὰ χαρῆς τὸ δάκρυ ποῦ σὲ βρέχει,
ἢ Μπήλιω μας ποῦ βρίσκεται;... Σαράντα ἔμεις τρέχει
κ' ἄφησ' ἀδέρφια καὶ παιδιὰ καὶ μάνα καὶ πατέρα,
κ' ἔρμον ἐμὲ τὸν ἄνδρα τῆς νὰ κλαίγω νύχτα μέρα
καὶ νὰ θυμοῦμαι ὄλα τῆς, τῶνα ξεπίσω 'ς τᾶλλο.—

Μπήλιω μου, μὴ μᾶς ἔφυγες γιὰ νὰ μὴν ἔλθης ἄλλο;
Πές μου, ψυχὴ μου ἀγγελικὴ, ποῦ μᾶς πετᾷς 'στὰ ξένα,
ἔμπορεῖς νὰ ζῆς χωρὶς ἐμᾶς κ' ἐμεῖς χωρὶς ἐσένα;

Τὸ σκοτεινὸ ταξεῖδι σου κάθε στιγμή μᾶς πνίγει
καὶ χάνουμε τὸν οὐρανὸ 'στὸ χάος ποῦ μᾶς ἀνοίγει

"Ἐλα, ψυχὴ μου, γύρισε 'στὰ χεῖδια τὰ περίσσια·
αὐτοῦ ποῦ τρέχεις εἶν' ἐταίς καὶ μαῦρα κυπαρίσσια
καὶ θὰ χαθῆς, ἀγάπη μου!... Αὐτοῦ λιθάνι πνέει...
ἔλα, ζωὴ μου, γύρισε 'στὸ σπίτι ποῦ σὲ κλαίει!

Γύρισε 'στ' ἀγγελάκια μας... Δὲν τὰ λυπᾶσαι, φῶς μου;
νὰ τ' ἀναθρέψω δὲν ἔμπορῶ τὰ μαῦρα μοναχός μου.

"Ἀχ, νὰ μᾶς ἔβλεπες, κακὴ!... Κάθε ποῦ μὲ κυττᾶνε
θαρρῶ γιὰ τὴ μανοῦλα τους, γιὰ σὲ πῶς μὲ 'ρωτᾶνε,
κ' ἐγὼ τὰ μάτια ρίχτω ἄλλοῦ... φοβοῦμαι, τὰ καυμένα...
νὰ μὴν ἴδωσιν τὰ δάκρυα μου καὶ λυπηθοῦν γιὰ μένα.

"ὦ, ἄς τοὺς ἔλειπα ἐγώ, ἐγώ, χρυσῆ μου Μπήλιω,
νᾶχουν ἐσὲ παρηγοριὰ καὶ τῆς ζωῆς του ἥλιο.

Νὰ μοῦ τὰ θρέψ' ἡ δρόσο σου, ν' αὐξάνουν 'στὰ φιλιὰ σου,
νὰ μοιάσουνε τῆς μάνας τους, νὰ μοιάσουν τῆς καρδιᾶς σου.

Πατέρ' ἀγκάλιασμα ποτὲ τὰ βρέφη δὲν θερμαίνει...
γύρισε 'στὰ παιδάκια μας, γλυκειὰ μου χαϊδεμένη!

"Ἀχ, ἔλα, ρίξε μιὰ ματιὰ καὶ ξαναφεύγεις πάλι...
Τοὺς γέρους σου δὲν τοὺς πονεῖς, σπλαγχνιτικὴ μου ἀγκάλη;

Γιὰ ἰδές μὲ τί παράπονο τὰ δάκρυά τους ρένε·
ὀλημερίς καὶ ὀλονυχτίς τὸ χωρισμό σου κλαῖνε.
"Ἀκου... μὰ πῶς! μὴ δὲν ἀκοῦς τὸ κλάμμα ποῦ σὲ κράζει;

εἶνε τῆς μάνας, Μπήλιω μου, ἡ μάνα σοῦ φωνάζει,
καὶ μᾶς 'ρωτᾷ ποῦ βρίσκεσαι, νὰ τρέξῃ νὰ σὲ φτάσῃ...
θέλει νὰ σ' εὔρῃ. νὰ σὲ ἰδῇ. τὸ φῶς τῆς ν' ἀγκαλιάσῃ

Τ' ἀδέλφια σου ξαναρωτᾷ κ' ἐκεῖνα δὲν τῆς λένε,
μόνο κυττᾶζουν ὑψηλὰ καὶ δὲν μιλοῦνε... κλαῖνε.

"Ἀχ, ἔλα, ἔλα νὰ μᾶς 'δῆς καὶ τᾶνθη σου νὰ μάσσης,
ἔλα τοῦ κάθε λούλουδου τὰ φύλλα νὰ διαβάσσης!

"Ὅλοι μαζί σ' τὰ πλέξαμε κι' ὁ πόνος μας σ' τὰ φέρνει
καὶ τ' ὄρφανὸ τὸ σπίτι μας ἓνα φιλὶ σοῦ στέρνει.

"Ἀχ, ἔλα!... 'Στὸ ταξεῖδι σου μοῦ φεύγει κ' ἡ καρδιά μου... —
Λιμάνι, μίλα τῆς καὶ σύ... λυπήσου τὰ παιδιά μου... —

— Φτωχέ, τί κλαῖς;... "Ὅποιος πονεῖ 'στοῦ χάρου τὸ λιμάνι,
δὲν ὀμιλεῖ, κυττᾷ ἕψηλὰ καὶ τὸ σταυρό του κάνει.